

XIRAN JAY ZHAO

VĂDUVA DE FIER

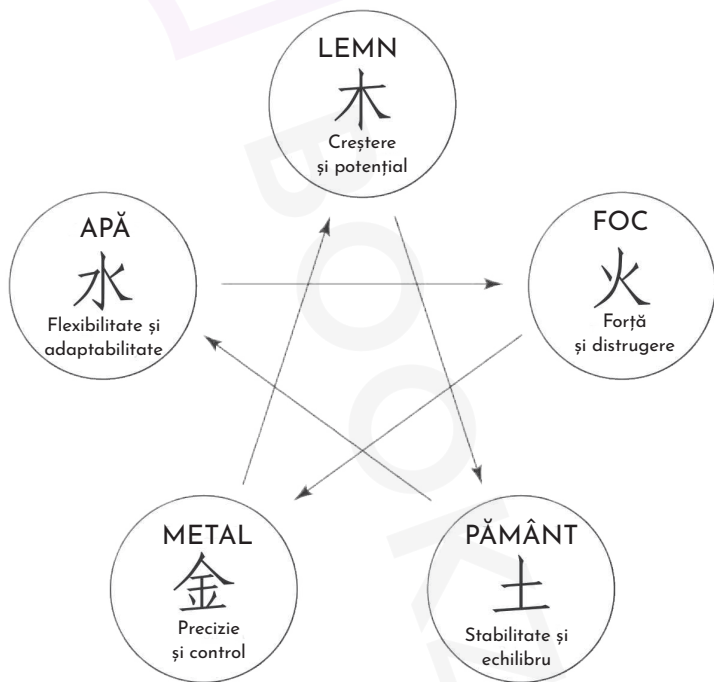
Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Pentru Rebecca Schaeffer,
care a fost alături de mine tot timpul, pe măsură
ce m-am transformat din statistică în supraviețuitoare,
într-atât de puternică încât să scriu această poveste.*

BOOKZONE

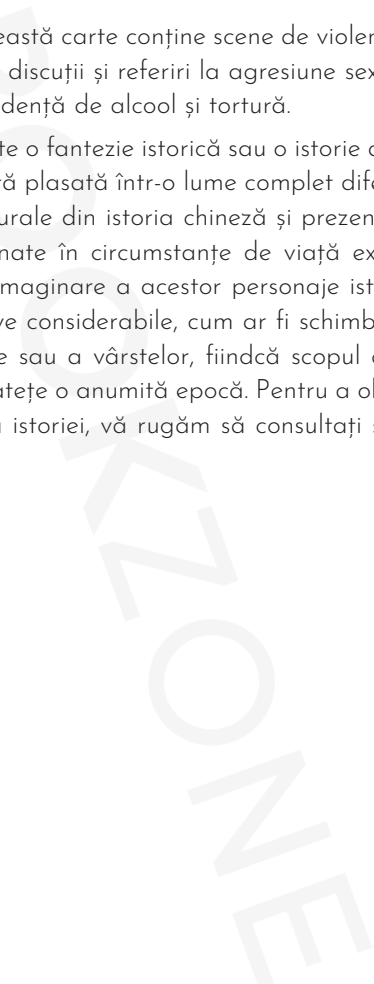

→ TIP AVANTAJ

Vă avertizăm că această carte conține scene de violență și abuz, ideai de sinucidere, discuții și referiri la agresiune sexuală (dar fără descrieri), dependență de alcool și tortură.

Această carte nu este o fantezie istorică sau o istorie alternativă, ci o poveste futuristă plasată într-o lume complet diferită, inspirată de elemente culturale din istoria chineză și prezentând personaje istorice reimaginate în circumstanțe de viață extrem de diferite. Procesul de reimaginare a acestor personaje istorice a presupus libertăți creative considerabile, cum ar fi schimbarea educației primite în familie sau a vârstelor, fiindcă scopul cărții nu a fost să redeva cu acuratețe o anumită epocă. Pentru a obține o viziune autentică asupra istoriei, vă rugăm să consultați surse de non-ficțiune.

PROLOG

Hundunii dădeau năvală. O turmă întreagă, vuint prin sălbăticie, stârnind prin noapte o furtună neagră de praf. Trupurile lor rotunde, fără chip, făcute din metal-spirit, scânteiau sub semiluna argintie și sub cerul plin de stele sclipitoare.

Un pilot mai puțin bun ar fi trebuit să-și stăpânească nervii pentru a-i înfrunta în luptă, dar Yang Guang nu era tulburat. La poalele turnului său de veghe, chiar în afara Marelui Zid, și-a forțat crisalida, Vulpea cu Nouă Cozi, să se lanseze în acțiune. Era înaltă cât o clădire cu șapte sau opt etaje și de un verde pestriț. Ghearele ei metalice băteau pământul, scuturându-l.

O crisalidă nu era o mașină de război obișnuită. Yang Guang nu o manevra cu volane sau manete, așa cum ar face cu o mașinărie electrică sau cu un aeroglisor. Nu; el *devenea* crisalida. În timp ce trupul muritor îi stătea adormit în cabina de pilotaj, cu brațele în jurul concubinei-pilot pe care o adusese în luptă în seara asta, mintea lui comanda fiecare parte a Vulpii cu Nouă Cozi, făcând-o să se năpustească asupra turmei care venea dinspre orizont. În depărtare, de fiecare parte a lui, siluetele altor crisalide aflate în serviciu activ se năpusteau și ele.

Prin acele de acupunctură subțiri ca firul de păr, aflate de-a lungul spătarului scaunului de pilot și care îi intrau în coloana vertebrală, Yang Guang își canaliza qi-ul, forța vitală, pentru a manevra Vulpea. Qi era

esența vitală care întreținea totul pe lume, de la încolțirea frunzelor până la aprinderea flăcărilor și la rotirea planetei. Nu își canaliza numai qi-ul lui, ci se folosea de legătura mentală cu crisalida pentru a-l goli de sevă și pe cel a concubinei-pilot. Minte ei nu era suficient de puternică pentru a i se opune; era pierdută adânc în mintea lui. Frânturi din amintirile ei zburau prin el, dar făcea tot posibilul să le ignore. Cel mai bine era să nu știe prea multe despre concubinele lui. Singurul lucru de care avea nevoie era interacțiunea qi-ului ei cu al lui, care îi multiplica forța spiritului, ajutându-l să comande o crisalidă atât de mare.

Rânduri de hunduni obișnuiți au ajuns primii la Yang Guang, ca niște insecte de metal supradimensionate, dornice să intre în Vulpe și să o omoare. Sub lumina stelelor, diversele lor culori păreau palide. Dar unii se aprindeau, aruncând din trupurile lor qi pe care îl foloseau ca armă, cu explozii de lumină sau trăsnete sfârâitoare. Dacă Yang Guang i-ar fi înfruntat ca om, s-ar fi făcut mari cât casa și l-ar fi vaporizat pe loc, însă când pilota Vulpea, erau prea mici ca să-l rănească. Pe măsură ce îi zdrobea cu ghearele Vulpilor, prin el treceau fulgerător explozii de sentimente străine – durere și groază și furie, dezlănțuite ca electricitatea statică. Nu știa cum anume se făceau crisalidele din carapace de hundun – numai inginerii de cel mai înalt nivel aveau voie să afle – dar nici secolele de perfecționare a meșteșugului nu rezolvaseră defectul care îi făcea pe piloți să simtă tot ce simțea un hundun când îi străpungeau carapacea.

Piloții nu vorbeau prea mult despre asta în public, dar să reziste la aceste emoții care le distrăgeau atenția reprezenta o parte surprinzător de riguroasă a bătăliei.

Yang Guang era unul dintre cei mai puternici piloți tocmai pentru că se putea desprinde atât de bine de aceste emoții. Înaintând în forță prin atacul mental,

continua să-i doboare pe hunduni. Cele nouă cozi ale Vulpiei sfichiuiiau și scârțâiau în spatele lui ca nouă membre noi, îndepărtându-i pe hundunii mai mari cu zăngăneli zgomotoase.

Yang Guang nu avea milă de ei. Hundunii erau invadatori din cosmos, care distruseseră culmea civilizației umane cu două mii de ani în urmă și spulberaseră omenirea în triburi împrăștiate. Dacă nu ar fi fost Suveranul Galben, un lider tribal legendar care inventase crisalidele cu ajutorul zeilor, civilizația nu și-ar fi revenit niciodată, iar planeta le-ar fi aparținut hundunilor acum.

Dronele cu cameră zburau în jurul Vulpiei ca niște muște cu ochi roșii. Unele dintre ele aparțineau Armatei de Eliberare a Oamenilor; altele erau de la companii de presă private și difuzau bătălia în toată Huaxia. Yang Guang rămânea extrem de vigilent, nu își îngăduia să facă nicio greșeală, ca să nu-și dezamăgească fanii.

— *Vulpe cu Nouă Cozi, în turmă se află un hundun de clasă Prinț!* strigă un strateg militar în difuzoarele din carlinga Vulpiei.

Yang Guang intră în alertă. Un hundun de clasă Prinț era un adversar rar, de aceeași categorie ca Vulpea. Dacă îl doboră cu daune minime, putea fi transformat într-o nouă crisalidă de clasă Prinț, sau putea fi oferit zeilor în schimbul unor daruri importante, cum ar fi manuale pentru mașinării avansate, sau medicamente. Iar victoria ar da un impuls imens gradului său în luptă. Ar putea în sfârșit să-l depășească pe Li Shimin, criminalul condamnat care nu merita să fie cel mai bun pilot din Huaxia.

Pentru o lovitură sigură, Yang Guang trebuia să schimbe Vulpea într-o formă mai complexă.

— Xing Tian, acoperă-mă! îi strigă prin gura Vulpii celui mai apropiat camarad, qi-ul său difuzându-i vocea pe câmpul de luptă. Mă transform!

— Am înțeles, domnule colonel! strigă Xing Tian din Războinicul fără Cap, o crisalidă cu ochi galbeni strălucitori în loc de sfârcuri și o gură strălucitoare pe abdomen. Mărșăluia înaintea Vulpii, doborând roiurile de hunduni cu o secure uriașă din metal-spirit. Hundunii mureau înconjurați de scânteii.

Liniștit, Yang Guang își propulsă qi-ul prin Vulpe cu cea mai puternică presiune mentală pe care o putea genera. Fulgere strălucitoare se propagau pe suprafața verde-pestriță a Vulpii.

Crisalidele erau construite din carapace de hundun, dar erau superioare din toate punctele de vedere. Hundunii erau atât de lipsiți de minte, încât nu puteau debloca potențialul metalului-spirit din care erau făcuți, ca să devină altceva decât globuri rotunde.

Dar oamenii puteau.

Yang Guang și-a imaginat Forma Superioară a Vulpii și Vulpea s-a transformat. Membrele Vulpii s-au subțiat și s-au alungit, talia i s-a micșorat și umerii i s-au tras înapoi, făcând-o ceva mai umanoidă. Cele nouă cozi i-au devenit ascuțite ca lăncile și i s-au răsfirat la baza spinării ca razele de soare, la fel cum vulpile adevărate cu nouă cozi și le ridicau pentru a intimida inamicii. A ridicat Vulpea în picioare; canalizându-și qi-ul cu o presiune mentală mai mare, dispunea de suficient control și finețe pentru a o ține în echilibru pe două picioare. Astfel, ghearele din față ale Vulpii erau libere pentru a lupta cu o armă.

Întinzând una dintre gheare peste umăr, Yang Guang a apucat una dintre cozile tăioase ca o lance ale Vulpii și a desprins-o. A trecut prin turma involburată

de hunduni de diverse mărimi, până când l-a zărit pe cel de clasă Prinț, apoi s-a ghemuit și a sărit. Lancea s-a arcuit prin întuneric, scânteind în lumina lunii, apoi a străpuns corpul rotund și fără trăsături al hundunului, cu excepția celor șase picioare minuscule, ca picioarele de insecte. Metalul-spirit s-a spart cu un zgomot spectaculos, ca un depozit de porțelanuri care explodează. Yang Guang s-a pregătit pentru potopul de furie și spaimă al hundunului, iar lumina miezului său plin de energie și se stingea sfârâind.

Celelalte crisalide, care se apărau de marea de hunduni sclipitori, strigau de bucurie. Dronele cu cameră filmau în prim-plan carapacea de clasă Prinț, iar Yang Guang și-i imagina pe oamenii de rând cum aplaudau în toată Huaxia, dincolo de ecrane. Încântat, s-a lăsat pe spate în interiorul Vulpiei, scoțând lancea din hundun. Însă deși nu îl mai atingea, o teamă străină îi persista în minte.

Venea de la concubina lui, trecând prin el ca un val.

Acesta era momentul în care își dădea seama întotdeauna că mintea unei concubine nu i se va mai întoarce în corp. Acum o controla subconștient, totul până la bătăile inimii. În momentul în care se va deconecta, nu va mai exista nimic care să-i mențină inima bătând și ea va trece dincolo. Nu exista o altă cale.

Important era ca familia ei să primească o despăgubire bună. Sufletul ei s-ar odihni liniștit la Izvoarele Galbene, știind asta.

Nu-și mai amintea cum o cheamă. Încercase intenționat să nu-și amintească. Trecuse prin atâtea concubine-pilot, încât l-ar fi distras și l-ar fi paralizat să le țină evidența. Și nu-și permitea să fie distras. Avea o întregă lume de apărat.

Ea știa în ce se băga. Pentru el luase hotărârea să se înroleze.

Yang Guang se concentră să zdrobească și să străpungă cu lancea restul turmei, asigurându-și fanii că patria lor va rămâne în siguranță.

Sacrificiul nobil al concubinei nu avea să fie în zadar.

PARTEA ÎNTÂI

CALEA VULPII

În munți trăiește un fel de creatură, ca o vulpe cu nouă cozi, al cărei strigăt seamănă cu al unui copil mic. Se hrănește cu carne de om.

— *Cartea munților și a mărilor* (山海经)

CAPITOLUL UNU

UN FLUTURE CARE SPER SĂ NU FIE SORA MEA MOARTĂ

Timp de optsprezece ani, sprâncenele mele unite m-au salvat de la a fi vândută și trimisă la o moarte dureroasă și terifiantă.

Astăzi este ziua în care le eliberez din amabilul lor serviciu.

Mă rog, nu *eu* o fac. Yizhi este cel care mânuiește penseta lăsată în urmă de sora mea. Îngenuncheat pe covorașul de bambus întins sub noi peste solul umed al pădurii, îmi ridică bărbia în timp ce smulge fir după fir. Pielea îmi arde de parcă ar lua foc încet. În timp ce pensează, șuvițele lui de păr negru, pe jumătate strâns la spate, îi alunecă peste chimonoul de mătase albă. Părul meu, mult mai încâlcit și mai uscat decât al lui, stă într-un coc dezordonat, sub o cârpă zdrențuită. Deși miroase a grăsime, cârpa îmi ține șuvițele rătăcite ca să nu-mi vină în ochi.

Am încercat să mă port cu nonșalanță. Dar fac greșeala de a mă uita prea mult la trăsăturile blânde și concentrate ale lui Yizhi, dorind să mi le înscriu în minte, astfel încât să am ceva de care să mă agăț în ultimele zile ale vieții mele. Stomacul mi se răsucește, iar presiunea fierbinte îmi apasă ochii. Încerc să-mi rețin lacrimile,

ceea ce nu face decât să le elibereze pe aripile nasului — pe bune, nu funcționează niciodată.

Bineînțeles, Yizhi observă. Se oprește ca să verifice ce e în neregulă, deși nu are niciun motiv să creadă că e altceva decât o reacție la atacul asupra porilor mei.

Chiar dacă el nu are habar, e ultima dată când ne vedem.

— Ai pățit ceva, Zetian? șoptește el, cu penseta suspendată într-un nor de picuri de la cascada aflată nu departe de ascunzătoarea noastră. Pârâul năvalnic de pe lângă copacii scunzi sub care ne înghesuim îi înăbușă vocea, așa că nimeni nu ne-ar putea descoperi.

— Sigur o să pățesc dacă tot iei pauze.

Îmi dau peste cap ochii umflați.

— Haide. Să terminăm odată.

— Da. Bine. Încruntarea i se transformă într-un zâmbet care aproape mă doboară. Îmi usucă ochii cu mânecele chimonoului de mătase elegant, apoi își strânge mânecele înapoi pe lângă coate. Sunt mânece ca pentru cei bogați, prea lungi și care flutură prea mult ca să fie practice. Râd la vederea lor de fiecare dată când vine el în vizită. Deși adevărul e că nu e vina lui că taică-său nu-i lasă pe el și pe cei douăzeci și șapte de frați să-și părăsească moșia îmbrăcați în ceva care să nu fie de lux.

Lumina limpede a soarelui, proaspăt apărută după zile întregi de ploaie, se strecoară în mănunchiuri de raze prin lumea noastră secretă, plină de căldură umedă și de frunze legănate de vânt. Un mozaic de lumini și umbre îi joacă pe antebrațele palide. Izbucnirea de parfum verde al primăverii ne apăsă, atât de viu încât îi simțim gustul. Genunchii lui — chiar stă într-un genunchi, corect și cum se cuvine — păstrează o distanță mică, dar insurmontabilă, față de picioarele mele îndoite neglijent. Chimonoul lui de mătase de lux contrastează în mod absurd cu

asprimea învechită a tunicii și a pantalonilor mei făcuți acasă. Până l-am cunoscut pe el, n-am știut că materialul poate fi atât de alb sau de neted.

Smulge și mai repede. Chiar doare, ca și cum monosprânceana mea ar fi o creatură vie, care se separă puțin câte puțin în două, așa că dacă îmi dau lacrimile din nou, n-o să pară suspect.

Mi-aș dori să nu trebuiască să-l implic, dar știu că, după un anumit punct, ar fi prea dureros să-mi înfrunt reflexia și să o fac eu însămi. Nu aș vedea-o decât pe sora mea mai mare, Ruyi. Fără sprâncenele abundente care mi-au menținut valoarea de piață scăzută, o să semăn mult cu ea.

În plus, nu am încredere în mine să creez două sprâncene egale din una singură. Și cum să mă înrolez la moarte dacă sprâncenele nu îmi sunt la fel?

Îmi distrag atenția de la durerea fierbinte derulând pe tableta luminoasă din poala lui Yizhi, citind notițele pe care le-a scris la școală după ce m-a vizitat luna trecută. Fiecare atingere mi se pare mai scandaloasă decât dacă aș fi singură cu el pe un munte de la frontieră, învăluți de verdeață și de căldura primăverii, respirând aceleași vârtejuri groase de aer greu, îmbătător. Bătrânii înțelepți din satul meu spun că fetele nu ar trebui să atingă aceste dispozitive cerești, pentru că le-am profana cu, nu știu, feminitatea noastră răutăcioasă sau așa ceva. Numai datorită zeilor din ceruri a fost reconstruită tehnologia, precum cea a acestor tablete, după epoca pierdută în care omenirea tremura de teama hundunilor. Dar nu-mi pasă cât de îndatorată sunt față de înțelepți sau de zei. Dacă nu mă respectă doar pentru că fac parte din jumătatea „greșită” a populației, nu-i respect nici eu pe ei.

Ecranul strălucește ca luna așezat pe chimonoul lui Yizhi, pe care dansează umbrele frunzelor, ademenindu-mă cu atâtea cunoștințe pe care nu ar trebui să

le capăt, cunoștințe de dincolo de satul meu mărunț de munte. Artă. Știință. Hunduni. Crisalide. Mă mănâncă degetele să trag tableta mai aproape, deși nici ea, nici eu nu ne putem mișca – un con de lumină ca de neon se revarsă dintr-o indentație de pe dispozitiv, proiectându-mi pe față sprâncenele ideale pentru mine din punct de vedere matematic. Yizhi și gadgeturile lui uimitoare de la oraș nu dezamăgesc niciodată. A aranjat asta la doar câteva minute după ce l-am mințit că familia mea mi-a dat un „avertisment final” cu privire la monosprâncenă.

Mă întreb cât de mult mă va urî când va afla ce mă ajută cu adevărat să fac.

O picătură cade de pe ramurile de deasupra capetelor noastre. Îi atinge obrazul. E atât de absorbit, încât nu observă. Cu degetul îndoit, îi îndepărtez dâra umedă de pe față.

Dintr-odată, ochii i se deschid larg. Culoarea îi înflorește pe pielea răsfățată, aproape translucidă.

Nu mă pot abține să nu rânjesc. Întorc mâna ca să-l ating cu degetele și îi fac cu ochiul.

— Vai. Noile mele sprâncene sunt deja irezistibile?

Yizhi izbucnește într-un râs mai zgomotos decât de obicei, apoi își lovește buzele cu degetele și aruncă o privire în jur, deși suntem ascunși foarte bine.

— Încetează, spune el mai încet, iar râsul îi devine ușor ca pana. Se ferește de privirea mea. Lasă-mă să lucrez.

Căldura din obrajii lui, tot mai intensă, de netăgăduit mă arde cu vinovăție.

Spune-i, mă imploră mintea.

Însă îmi las mâna cât mai nonșalant posibil și merg la o nouă secțiune a notițelor lui de la școală, despre dinamica statistică a atacurilor hundunilor.

De ce ar trebui să-mi pun misiunea în pericol spunându-i? Oricum ar vedea Yizhi această relație a noastră, nu am făcut niciodată greșeala de a o lua prea în serios. El este fiul celui mai bogat om din Huaxia, iar eu sunt o fată oarecare de la frontieră, pe care a întâlnit-o întâmplător în timp ce căuta puțină pace și liniște în cel mai îndepărtat loc în care a putut ajunge cu aeroglisorul. Dacă ne-ar prinde cineva împreună, nu el ar fi cel îndesat într-o cușcă de porci și înecat în numele onoarei familiei. Chiar dacă nu am făcut niciodată ceva ce nu ar trebui să facem.

Atenția mi se îndreaptă spre buzele lui, rătăcește peste formele lor delicate, și îmi amintesc de vremea când m-am minunat cu voce tare de cât de moi par. A recunoscut că asta se datorează unui program de exfoliere și hidratare în patru pași, iar eu am râs atât de tare încât mi-au dat lacrimile când i-am atins buzele, dar pe urmă n-am mai râs, doar m-am uitat în ochii lui, prea aproape de el.

Apoi m-am retras imediat și am schimbat subiectul.

O parte a mea suferindă și duioasă mă doare gândindu-mă la ceea ce nu voi avea niciodată cu el, dar nu am exclus și nu pot exclude posibilitatea ca pentru el să nu fie decât un joc. Că nu sunt singura fată de la țară pe care o vizitează în zilele de vacanță. Că în clipa de după ce i-am cedat, o să-și lege cordonul de mătase al chimonoului lui impecabil și o să-mi râdă în față, că ceva ce ar putea însemna atât de puțin pentru el o să reprezinte ceva de viață și de moarte pentru mine, și totuși aș putea fi hipnotizată de zâmbetul lui blând și de cuvintele spuse în șoaptă.

Poate că precauția mea e cea care a făcut totul cu atât mai palpitant, cea care l-a făcut să vină la sfârșitul fiecărei luni în ultimii trei ani.

Nu o să-i cunosc niciodată adevăratele motive. Ceea ce e în regulă. Atâta timp cât îmi stăpânesc emoțiile, nu pot pierde un joc pe care poate că îl jucăm.

Deși, de fapt, chiar dacă tot satul ar da peste noi chiar acum, familia mea nu m-ar îneca. Fac în sfârșit ceea ce vor ei să fac: mă fac frumoasă ca să mă poată vinde armatei drept concubină-pilot. Cum au făcut și cu sora mea.

Evident, ei nu știu nimic despre planurile mele, mai mari și mai mortale.

Pe măsură ce Yizhi trece la partea inferioară a sprâncenelor, degetul îmi zăbovește pe o imagine dintr-o bătălie dintre hunduni și crisalide, din notițele lui de la școală. Crisalida, Tigru Alb, este atât de bine modelată și are o culoare atât de vie, încât nici nu ai ghici că a fost odată o carapace de hundun rotundă, fără trăsături. Înfașurată în Forma Eroică, cea mai înaltă formă a sa, arată ca un războinic tigru umanoid făcut din sticlă netedă, lăptoasă. Piesele ei asemănătoare unei armuri sunt brăzdate de linii strălucitoare verzi și negre, iar culorile se înceteșează din cauza mișcării când ridică un topor-pumnal mai mare decât un copac. Este una dintre crisalidele preferate ale armatei de folosit pentru publicitate, și chiar mă simt bine privind-o. Perechea băiat-fată conectată mental la ea este o Pereche Echilibrată. Nu există riscul ca mintea băiatului să o consume pe cea a fetei și să o ucidă după ce se termină bătălia.

Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu femeia-pilot în majoritatea cazurilor.

Așa m-am temut că va muri Sora cea Mare când familia noastră a obligat-o să se înroleze sub un pilot

de clasă Prinț, al doilea cel mai puternic rang. Dar nu a ajuns niciodată pe câmpul de luptă. Pilotul a ucis-o în mod obișnuit, fizic. Pentru ce, nu știu. Familia a primit înapoi doar cenușa ei. Sunt devastați de optzeci și una de zile... pentru că nu au primit despăgubirea substanțială pentru moarte în război, pe care mizau.

E amuzant. Sora cea Mare și-a petrecut toată viața cu ceilalți *făcându-și griji* pentru ea.

Când se mărită Ruyi?

Se înrolează Ruyi?

Vai, Ruyi a stat prea mult la soare? S-a cam înnegrit.

Dar în momentul în care s-a răspândit vestea morții ei, nimeni nu a mai adus vorba despre ea. Nici nu m-a întrebat nimeni ce am făcut cu cenușa ei. Doar eu și Yizhi știm că a fost dusă la vale de pârâul de lângă noi. Un mic secret între mine, el și ea.

Îmi ridic privirea către o crisalidă de fluture, care atârnă pe o creangă în spatele lui Yizhi. Crisalidele au fost numite după ele, așa că se spune că piloții care mor se reîncarnează în fluturi. Dacă e adevărat, sper că asta nu e sora mea. Sper că s-a dus departe, departe de aici, undeva unde nu poate fi ajunsă de bătrânii înțelepți ai satului plini de prejudecăți sau de bârfitorii băgăcioși sau de rudele lacome sau de piloții ticăloși.

Un fluture pe cale să se nască se zvârcolește în crisalidă de ceva vreme, desprinzându-se de stratul de suprafață. Acum, în sfârșit, a rupt membrana. Capul îi iese cu susul în jos. Antenele ies afară, agitându-se. Și, într-un final glorios, se desprinde complet din crisalidă, ca o floare care-și desface petalele.

Fluturii sunt obișnuiți prin pădurile astea, așa că nu e o privilegiu deosebită.

Doar că atunci când fluturile își scutură aripile, modelul nu se aseamănă.

- Uau. Mă îndrept de spate.
- Ce e? Yizhi se uită peste umăr.
- Fluturile ăla are aripi diferite!

Yizhi scoate și el un sunet surprins, ceea ce înseamnă că nu e un fenomen tipic despre care nu știam eu, pentru că sunt o țarancă de la frontieră. Îmi spune că a terminat să-mi penseze sprâncenele, apoi ridică tableta ca să filmeze fluturile de aproape.

Ochii nu ne-au înșelat. O aripă este neagră cu un punct alb, iar cealaltă este albă cu un punct negru, ca simbolul yin-yang. Acești fluturi și-au primit numele tocmai de la acest simbol, dar nu am văzut niciodată unul cu aripi și yin, și yang.

- Cum s-a întâmplat asta? Mă holbez.
- Zâmbetul lui Yizhi se lărgeste.
- Știi ce să faci când ai întrebări.
 - „Caută.” Am înțeles.

Deschid motorul de căutare pe tableta lui Yizhi, așa cum m-a învățat. Nu e greu de folosit — trebuie doar să introduc cuvintele-cheie ale întrebării mele —, dar e supraréalist și descurajant, cu doar câteva atingeri accesezi toate cunoștințele pe care savanții din orașe le-au reconstruit din manualele criptice pe care zeii ni le trimit jos de fiecare dată când oferim un tribut destul de mare.

Mijesc ochii concentrată la textele științifice din rezultatele căutării. E mult mai greu de citit decât notele de la cursuri ale lui Yizhi, dar sunt hotărâtă să le descifrez singură.

— Se pare că aripile diferite înseamnă că un fluture este... atât mascul, cât și femelă. Încruntarea îmi dispare. Rămân cu gura căscată. Se poate întâmpla?

— O, da, sexul biologic are tot felul de variații în natură. Yizhi se așază lângă mine pe covorașul de bambus, adunându-și poalele chimonoului din praful cenușiu. Există chiar și creaturi care își pot schimba sexul, în funcție de nevoi.

— Dar am crezut... Clipesc repede. Am crezut că femelele sunt femele pentru că qi-ul lor primordial se bazează pe yin, iar masculii sunt masculi pentru că energia lor qi primordială se bazează pe yang.

Yin și yang reprezintă forțele opuse care aduc universul la viață. Yin este tot ce e rece, întunecat, lent, pasiv și feminin. Yang este tot ce e fierbinte, luminos, rapid, activ și masculin.

Sau cel puțin așa mi-a spus mama.

Yizhi ridică din umeri.

— Nimic nu este chiar atât de rigid, presupun. Există întotdeauna ceva yin în yang și ceva yang în yin. Apare chiar pe simbol. Acum că mă gândesc la asta, sunt destul de sigur că există chiar și cazuri în care oamenii se nasc ca acest fluture, cazuri în care nu poți stabili exact ce gen au.

Fac ochii și mai mari.

— Pe ce loc ar sta acei oameni dacă ar deveni piloți?

Fiecare crisalidă are același aranjament al locurilor. Fetele stau pe scaunul yin, de mai jos, iar băieții stau pe scaunul yang, puțin mai înalt, din spatele lor, și le înconjoară pe fete cu brațele.

Yizhi bate cu degetele pe covorașul de bambus. Sprâncenele lui fine se încruntă de gânduri.

— Locul genului de care sunt mai apropiați?

— Ce înseamnă asta? În ce moment ar înceta scaunul să mai funcționeze pentru ei? îl contrazic eu. Și oricum, de ce contează atât de mult genul pentru sistem? Pilotajul nu e o chestie în totalitate mentală? Deci de ce trebuie să fie sacrificate întotdeauna fetele pentru putere?

— Nu... Nu știu.

Încerc să caut un răspuns valid, dar văd o fereastră roșie de avertizare.

AVERTISMENT: PERMISIUNE INSUFICIENTĂ

REZULTATE RESTRICȚIONATE

— A, nu poți căuta nimic legat de producerea crisalidelor. Nu e voie să construiești unități neautorizate.

Yizhi ia tableta.

Îl las să mi-o ia din mână. Mă uit cu atenție la fluturile cu aripi yin și yang.

Femeie. Eticheta asta nu a făcut niciodată nimic pentru mine, decât că mi-a dictat ce am voie și ce nu am voie să fac. Nu mergi nicăieri fără permisiune. Nu dezvălui prea multă piele. Nu vorbi prea tare sau cu răutate, sau nu vorbi deloc când vorbesc bărbații. Nu-ți trăi viața fără a fi mereu conștientă de cât de plăcută ești ochiului. Nu ai alt viitor decât să naști fiu după fiu pentru un soț, sau să mori într-o crisalidă pentru a da unui băiat puterea de a atinge gloria.

Parcă aș avea un cocon prea strâns în jurul întregii mele ființe. Dacă ar fi cum vreau eu, aș exista ca fluturile ăla, făcându-le probleme privitorilor în a mă defini cu o simplă etichetă.

— Yizhi, crezi că fetele sunt în mod natural predispuse la sacrificiu? mormăi eu.

— Păi, asta nu poate fi adevărat, pentru că tu ești fată și tu nu ai face asta niciodată.

— Hei! Râsetul lui mă scoate din posomoreală.

— Ce-i? Unde-i minciuna? Se bate cu mâinile pe solduri, iar mânecele îi flutură.

— OK, bine! Nu e minciună. Mă forțez să zâmbesc. Apoi zâmbetul mi se estompează.

Nu aş trăi și nu aş suferi pentru altcineva, dar aş muri pentru a-mi răzbuna sora.

Yizhi zâmbește, fără să știe.

— Sincer, totuși, nu e nimic rău în a-ți prețui viața. În a lupta pentru ceea ce îți dorești. Mi se pare admirabil.

— Uau, pufnesc eu fără tragere de inimă. Chiar atât de fermecătoare sunt sprâncenele mele acum?

Yizhi râde.

— Nu sunt suficient de curajos să te mint, așa că trebuie să recunosc că arăți mult mai frumoasă, în sensul convențional. Zâmbetul i se înmoaie. Ochii îi scânteiază în umbra mișcătoare, ca apa iazurilor care reflectă stelele noaptea. Însă ești încă acea Zetian pe care o știu. Cred că ești cea mai uluitoare fată din lume, indiferent cum arăți.

Inima mi se strânge și plesnește.

Nu pot face asta. Nu pot pleca fără să-i spun adevărul.

— Yizhi, spun eu, cu o voce întunecată ca fumul.

— Îmi pare rău, am spus ceva...? O, nu. A fost prea ciudat? Chicotește. Pe o scară de la „unu” la „bărbat de vârstă mijlocie care îți cere să-i arăți un zâmbet”, cât de incomod te-am făcut să te simți?

— Yizhi. Îl apuc de mâini, de parcă asta l-ar putea pregăti pentru ce urmează.

Tace, uitându-se încurcat la mâinile noastre împreunate.

O rostesc.

— Mă înrolez drept concubină-pilot.

Rămâne cu gura căscată.

— Pentru care pilot?

Deschid gura, dar nu pot scuipa numele ticălosului
ăluia.

— Pentru *el*.

Se uită în ochii mei.

— Pentru *Yang Guang*?

Dau din cap și toată căldura îmi dispare de pe chip.

— Zetian, ți-a ucis sora!

— De aceea mă duc. Las brusc mâinile lui Yizhi și scot o agrafă de păr lungă, din lemn, din cocul meu înfășurat în cârpe. O să fiu concubina lui frumoasă și înflăcărată. Și pe urmă...

Desfac agrafa de păr, dezvăluind vârful ascuțit din interior.

— Îi tai gâtul în somn.